

T O M P E R C I V A L

***PANTOFII
NEPOTRIVITI***,

Ilustrații de Tom Percival

Traducere din limba engleză de
Mihaela Doagă

corint^vjunior

CAPITOLUL 3

Stii cum te simți când ceva chiar te ia prin surprindere? Gen, când ești complet, *cu adevărat* șocat? Icnetul ăla pe care îl scoți, de parcă tocmai ai fi căzut, printr-o pojghiță de gheață, în apa rece a râului și simți cum îți scade temperatura corpului cu câteva grade.

Păi, *nu* așa mă simt când îmi arată Cameron adidașii lui noi.

Sunt Nike, ediție limitată, negru cu galben, comandați tocmai din Japonia. Mi i-a arătat pe net când am fost pe la el deunăzi.

Și da, sunt faini – *chiar* faini –, dar, *pe bune*, costă *o avere*. Probabil mai mult decât ar câștiga tata în mai

bine de o lună – chiar și pe vremea când *avea* un loc de muncă. Cameron îmi împuia capul cu ei de ceva vreme, spunând cât de mișto sunt, dar nu știa dacă o să i se dea voie să-i aibă pentru că părinții lui voiau să economisească el banii pentru adidași, ca să... *învețe valoarea banilor*.

Acum, nu mă înțelege greșit, îmi sunt simpatici părinții lui Cameron. Chiar îmi sunt. Întotdeauna stau la povești cu mine când trec pe-acolo și par sincer interesați de tot ce am de spus, dar, pe bune... faza asta cu *să-l învețe valoarea banilor?* Zău așa! Dacă și-ar exprima un interes pasager pentru astronomie, i-ar cumpăra un observator! Așa că *știam* că e doar o chestiune de timp până vor apărea și adidașii.

— Vezi partea asta? mă întreabă Cameron, arătând spre o plăcuță portabilă din lateral. E un ecran! Ia uite, poți să-l și personalizezi. Hai să-ți arăt, zâmbește!

Scoțând telefonul, Cameron îmi face o poză, apasă pe câteva butoane dintr-o aplicație, ajustează contrastul, o trimite prin *bluetooth* și, la câteva secunde după aceea, chipul meu surprins mă privește de după sigla aurie din partea laterală a adidașilor.

— Marfă, este?

— Marfă, încuviințez, bătându-l pe spate.

Adică, ce-ai putea să faci? E *chiar* entuziasmat și n-am de gând să-i retez eu elanul. Pe deasupra, nu e *vina* lui Cameron că primește toate chestiile

astea – întocmai cum nu e *vina* mea că nu le primesc.
Pur și simplu asta-i treaba.

— Deci, mai vii pe la mine diseară? mă întreabă.

— Stai să-mi verific agenda..., spun, mimând că scot un carnet imaginar și că-l răsfoiesc. Da, îi zic într-un final. Te vei *bucura* să afli că sunt, într-adevăr, liber diseară.

Cameron rânjește. Firea lui relaxată își face efectul, ca de fiecare dată, și mă înmoaie un pic, îmblânzindu-mi părțile mai colțuroase și făcându-mă să mă simt din nou ca un om normal.

O să ne distrăm de minune mai încolo. Știu eu. O să lucrăm în continuare la jocul ăla pe care îl dezvoltăm online și taică-său probabil c-o să ne pregătească ceva *incredibil* la cină. Tatăl lui Cameron ADORĂ mâncarea. Deține o companie care vinde somon afumat, șuncă afumată, brânză afumată, practic, ORICE afumat. Pe bune, m-aș mira să nu studieze deja metode de a face jeleu afumat și înghețată afumată.

Cameron se uită peste umărul meu și deodată se pleoștește.

— Ce mai ziceți, ratașilor? strigă Chris Tucker, în timp ce se apropie agale de noi, unduindu-și umerii, urmat de Zayn, Charlie și toată gașca lui. Ce ai acolo, Romelle? întrebă, uitându-se la adidașii lui Cameron. Pe bune? Aia-i *fața* lui Poundland?

Clatină din cap.

— Acum chiar le-am *văzut* pe toate.

Cameron își coboară privirea, toată lumina dispărând din ochii lui. Chris și gașca lui fac mișto de mine pentru că sunt sărac, dar îi fac același lucru și lui Cameron, pentru că e deștept. Mă rog, nu *doar* pentru că e deștept – pentru că e deștept, bun și blând și nu pare să înțeleagă că *uneori* oamenilor buni li se întâmplă lucruri nasoale, fără un motiv anume. De

asemenea, e un pic sâsâit, o chestie de care e stingherit și, drept să spun, așa ceva e un dar inepuizabil pentru o persoană precum Chris.

— Hai, atunci, ia arată-mi *adidassii* tăi, îl imită Chris.

Amicii lui râd din nou la unison.

— Da, sunt foarte drăgussi! adaugă Zayn, care e, practic, aghiotantul în idioțenie al lui Chris. Foarte elegantssi!

— Lăsați-o moartă, spun, încercând să mă impun, deși îmi tremură teribil vocea. N-aveți ceva mai bun de făcut?

— *Nu*, declară Chris, de-abia îndurându-se să-mi arunce o privire. Ce marcă sunt, de fapt? *Nike*, așa-i?

Mă îmbrânțește când trece pe lângă mine și înhață unul dintre adidașii lui Cameron, ridicându-l la nivelul ochilor, ca să-l vadă toți cei din jur. S-a strâns deja lume buluc. Chris întotdeauna e în formă maximă în fața unui public.

— *Urâți cu spume!* se stropșește într-un final. Prea din cale-afară...

Se uită mai atent la adidașii noi ai lui Cameron.

— Degeaba au *mami și tati* bani, dacă n-au minte!

Chris se uită la picioarele mele și-i apare un rânjet pe buze.

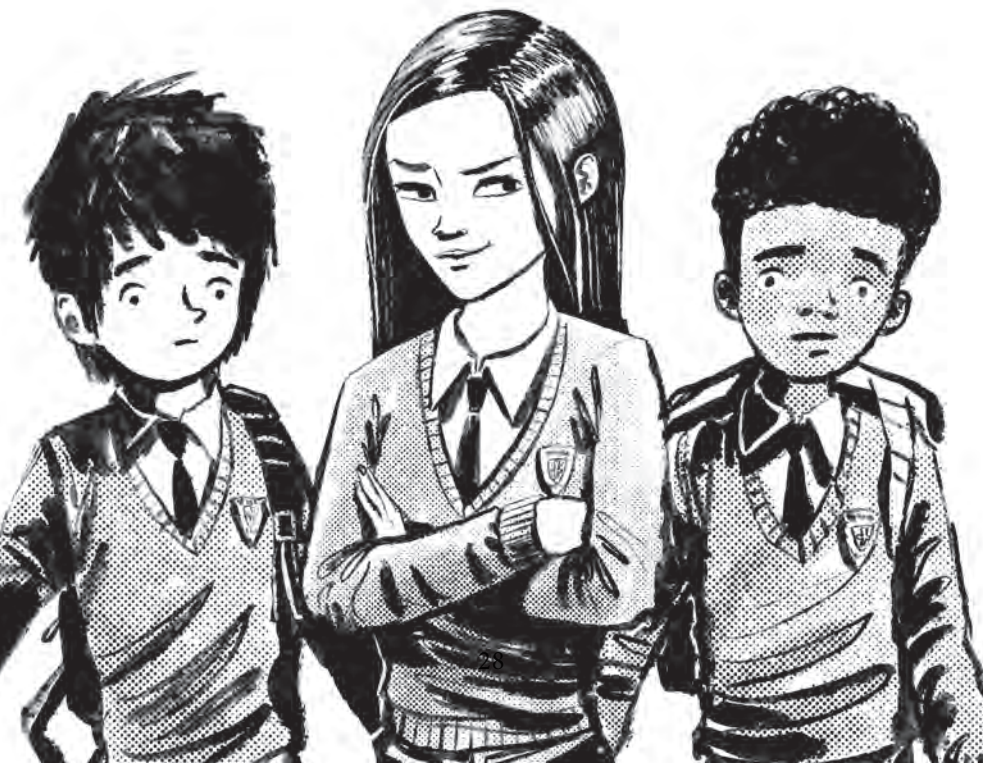
— Adică, se leagă, în mod bizar... Aici avem puștiul cu cei mai ieftini pantofi din școală, și alături îl avem

pe cel cu cele mai scumpe încălțări –, dar sunt varză amândoi. Ia uitați-vă, sunt o *pereche* de pomină!

Accentuează la greu cuvântul „pereche”, de parcă ar fi un joc de cuvinte genial. Ceea ce, în mod evident, *nu este*, dar chiar și-așa, pe moment, simt o furie incandescentă și nu-mi vine nicio replică în minte.

Adică, *mai încolo* o să-mi vină în minte tot soiul de replici deștepte, care o să-l pună la locul lui, și apoi Chris cel din închipuirea mea o să fugă de-acolo plângând, iar toată lumea o să mă declare erou, dar deocamdată doar încleștez din dinți și clatin din cap, un gest discret, tăios, apoi îmi feresc privirea, în timp ce toată lumea se hlizește.

Mă rog, nu chiar *toată* lumea.

— E ABSOLUT evident că ești doar invidios! se aude o voce, întrerupând brusc râsetele.

O voce răspicată, fermă, care nu tremură deloc. Fix genul de voce pe care mi-aș dori s-o am când vorbesc cu Chris Tucker.

— Dispari, Kalia! i-o trântește Chris, încruntând din sprâncene. Nu e treaba ta, este?

— Nu, îi confirmă Kalia, o fată de aceeași vârstă cu el.

Cu pași hotărâți, vine și se așază direct în fața lui.

— Absolut deloc. După cum nu e nici treaba ta. Dacă nu cumva mă înșel și mai nou ești *prieten la cataramă* cu ăștia doi?

— Ei, asta-i, mormăie Chris. Cine ar vrea să-și piardă vremea cu ratații ăștia?

Zayn râde pe înfundate.

— În cazul *ăsta...*, continuă Kalia, emanând cumva o energie subtilă de AMENINȚARE, deși doar stă nonșalant acolo și nu vorbește mai tare ca de obicei, ce-ar fi să-i lași în pace și s-o iei la trap?

Urmează o pauză. Prietenii lui Chris se uită unul la altul, apoi trag cu ochiul spre el. Kalia zâmbește.

— S-o iau la trap? repetă Chris.

Clipește, căutând disperat o cale de atac, un punct slab în armura Kaliei.

— Ce crezi că suntem noi, *cai*?

Se aud câteva pufnete de răs, dar în mod evident nu prea a convins pe nimeni.

— Îhî, răspunde Kalia, prefăcându-se nedumerită.
Buuun așa... Deci, oricum, a fost o *plăcere*...

Începe să-i facă agale cu mâna, cu un zâmbet cum nu se poate mai prefăcut.

— *Paaa*, Chris!

— Hai, amice, mormăie Zayn. Avem științe acum. Atherton o să facă *spume* dacă întârziem din nou.

Chris încuviințează. Ignorând-o pe Kalia, azvârle cu adidasul în direcția lui Cameron. Îl lovește în cap dintr-o parte, iar Cameron scoate o exclamație șocată și se chinuie să-l prindă înainte să cadă.

Inima îmi bate să-mi spargă pieptul, o simt în gât deja – un puseu intens, copleșitor de adrenalină. Dar e ceva diferit comparativ cu rușinea și teama pe care le simt de obicei – ceva nou. A fost *incredibil!* *Efectiv*, n-am văzut în viața mea așa ceva. Kalia nu părea speriată *deloc*. Părea că, *sincer*, o doare în cot de ce crede Chris sau *oricine altcineva* despre ea.

Clatin din cap și mă întorc să-i spun ceva, dar a plecat deja, se îndepărtează prin mulțimea care începe să se risipească.

Buuun așa...
Deci, oricum, a fost
o PLĂCERE...

CAPITOLUL 4

După câteva ore de stat, muncit, gândit, scris, alergat puțin și primit reproșuri la matematică, pentru că n-aveam echerul la mine, se încheie ziua, și eu, împreună cu Cameron, mă aflu în sfârșit pe drum spre casa lui.

Așadar, hai să lămurim un lucru... Casa lui Cameron e cam incredibilă, iar partea cea mai incredibilă este că nici el, nici ai lui nu par să observe măcar. Adică, au până și frigidere diferite; unul *doar* pentru băuturi – smoothie-uri, milkshake-uri, apă cu arome, băuturi acidulate, ceai cu gheață, *de toate!* Acum, nu spun că au un majordom robot care se asigură că

bucătăria este impecabilă și că dulapurile sunt mereu pline, dar trebuie să spun că nu am văzut niciodată un dulap gol acolo, așa că poți trage propriile concluzii.

Cameron deschide ușa de la intrare, o ușă imensă și veche de lemn care, probabil, cântărește o tonă, dar care se mișcă lin pe balamalele groase de alamă perfect lustruite. Podeaua e acoperită de gresie cu forme geometrice, veche probabil de câteva sute de ani, alcătuiind un model hipnotic, ce te conduce de-a lungul holului, care e cam cât livingul meu de mare. Ne descălțăm la intrare, și eu zâmbesc, ca de fiecare dată – podeaua e caldă, caldă *de-a binelea*, căci au încălzire în pardoseală, care încălzește toată suprafața.

— Hai să ne luăm ceva de băut, îmi spune Cameron, îndreptându-se spre bucătărie. Suc de mere acidulat, da?

O ia la fugă, apoi patinează pe gresie și se oprește pe parchetul de lemn din bucătărie.

Se oprește și se uită spre mine, ridicând din sprânceană.

— Vii sau ce faci?

Îmi târșai picioarele, o șosetă mi s-a udat complet din cauza găurii din pantof și las urme minuscule îmbibate cu apă la fiecare pas.

— Care-i treaba? mă împinge Cameron, care n-a observat urmele de apă. Crezi că te-ai făcut prea mare pentru așa ceva? Haide, domnule Om Serios, hai să

vedem de ce ești în stare! Dacă nu cumva ți-e teamă c-o să aluneci!

Asta e minunat la Cameron: vrea doar să învețe lucruri, să creeze, să asculte muzică și să se distreze. Nimic altceva nu contează. Când ești cu el nu e nevoie să fii cool sau popular sau *orice* altceva, de fapt. În bula lui minusculă poți să te distrezi pur și simplu – poți să *fii*, pur și simplu. Patinăm pe podeaua asta împreună de când am venit prima dată în vizită. Pe măsură ce îl privesc cum se întoarce și alunecă înapoi spre mine, zâmbind cu gura până la urechi, parcă îl văd la toate acele vârste diferite. Cameron, de opt ani, la petrecerea de ziua lui, alunecând spre mine când intru pe ușă. Cameron, la cinci ani, dându-mi sfaturi despre cum poți ajunge cât mai departe patinând. Cameron, la nouă ani, uitându-se la mine cu ochii mari, panicat, când am exagerat cu joaca și am spart niște farfurii din greșeală.

— Neah, amice, îi zic, doar că nu voiam să te întrec la jocul tău!

Țâșnesc înainte și apoi, conducând călcâiul cu partea cea mai uscată a piciorului și încep să patinez.

— O nouă tehnică?

Cameron încuviințează cu un aer de aprobare.

— *Faiiiin!*

Patinez pe toată distanța și sfârșesc prin a mă ciocni de el. E cât pe-acți să cadă, așa că-l prind de brațe, ca să-l țin la verticală și ne hățănăm un pic, râzând ca apucații.

— Hai să luăm sucul ăla, îmi spune, înconjurându-mi umerii cu brațul, în timp ce ne îndreptăm spre frigider.

Merg cu un zâmbet pe buze, uitând *aproape* cu totul de pantofii distruși și de șoseta udă.

La câteva ore după aceea, am mai dezvoltat câteva nivele în jocul pe care îl creăm împreună. Acum, știu că n-ar trebui să tot zic lucruri de genul „*Ce tare sunt!*”, dar serios că arată bine. *Foarte* bine! Am lucrat recent la designul pentru câteva personaje în caietul meu de desen, așa că scot schițele să i le arăt lui Cameron.

— Amice, sunt *geniale!* exclamă.

Zâmbesc, simțind un val de mândrie în piept.

În timp ce Cameron se uită la ele, sar peste pagina care a fost distrusă mai devreme, dar mă oprește.

— Ce s-a întâmplat cu pagina aia?

— Ah, da... mi-am vărsat băutura peste ea.

— Așa deci, spune agale.

Scoate un fir de iarbă udă, care a rămas prins între pagini, și studiază dărele de noroi.

— Ce beai, mai exact? Un smoothie cu iarbă și noroi?

Zâmbește, dar nu într-un mod răutăcios.

Așa că-i povestesc ce-am pățit cu *dobitocul* de Chris Tucker în dimineața aia. Cameron scoate un șuierat.

— Frate, îl urăsc pe individul ăla. N-ai nevoie de un glob de cristal ca să știi că nu-l așteaptă un viitor strălucit.

Ridic din umeri.

— Probabil că nu, dar pe mine nu mă frământă *vii-torul* lui. Ce mă preocupă e momentul prezent, în care practic împărățește peste școală.

— Știu ce zici.

Cameron înclină din cap, apoi zâmbeste larg.

— Dar, auzi, ai văzut ce față a făcut atunci când Kalia i-a ținut piept? A fost foarte tare, așa-i?

— Mda... a fost ceva nemaipomenit, încuviințez.

Drept să spun, n-am reușit să-mi scot din minte momentul ăla. Încă văd ochii impasibili ai Kaliei înfruntându-i privirea lui Chris, până când l-a făcut să cedeze. Părea atât de calmă, de *puternică*. Cred că e, practic, cea mai cool persoană pe care am văzut-o în viața reală.

— Toate bune, amice? mă întreabă Cameron, to-lânindu-se din nou în scaunul de gaming și privin-du-mă atent pe deasupra ochelarilor. Ai amuțit.

— Da. Da, sunt bine.

Cameron se uită la mine.

— Uite ce e, Will... Chris Tucker n-o să ne dea bătăi de cap *toată viața*. Îți garantez! Mai ai răbdare câțiva ani și o să scăpăm de-aici! Știi, tu o să faci *concept art* sau *game design* sau ceva de genul, iar Chris Tucker o să bată pasul pe loc pe-aici, făcând ce face și acum.

Îi zâmbesc larg.

— Mda, mulțam, amice! Apoi, o să ne fondăm împreună compania noastră de jocuri video, așa-i?

Cameron îmi zâmbește la rândul lui.

— Da, clar. *W/C Games* pe viață!

Încep să râd. Am convenit acum câțiva ani c-o să fondăm o companie de jocuri video și, când am ales numele, n-am făcut decât să ne combinăm inițialele de la Will și Cameron – *W/C Games*. Am conceput până și sigla, până când tatăl lui Cameron a observat că WC este o altă denumire pentru „toaletă”. De-atunci tot glumim pe tema asta.

Oricum, vorbim adesea despre planul de a crea o companie de jocuri video când o să fim mari și, în zilele bune, încă mi se pare absolut fezabil. Dar faza e că multe zile nu sunt tocmai zile *bune* – în unele zile, ochelarii cu lentile roz sunt mânjiți și plini de pete și, în altele, sunt făcuți zob. Chiar și-așa, *W/C Games* e o idee faină – deși n-o să fie niciodată mai mult de-atât.

— Hei, amice, uite ce e, mă gândeam...

Cameron face o pauză, de parcă s-ar strădui să-și aleagă cu grijă cuvintele, ca și cum și-a repetat discursul.

— Acum că am adidașii ăștia noi, mă gândeam c-aș putea să ți-i dau ție pe cei vechi, dacă vrei? Pe-ăia negri? Puma? Știi, sunt cam înguști și eu am picioarele pătrătoase!

Râde, dar sună complet aiurea, de parcă ar încerca să scoată o melodie de trompetă din strunele unei chitare.

— Știi, dintotdeauna m-au strâns într-o parte și știu că pantofii tăi sunt pe ducă, așa-i?

Mă uit la el.

— Mda, sunt pe ducă, spun, trăgând aer pe nas. Dar, *zău așa*, Cameron, nu vreau vechiturile tale.

— *Băi!* Zău așa! protestează Cameron, făcând din nou râsul ăla stingherit, sinistru. Știu că ai picioarele mai înguste decât mine, așa că m-am gândit că s-ar putea să-ți placă. Dar nu-i bai – pot să-i duc pur și simplu la magazinul caritabil.

— Mda, ar fi mai..., încep, simțind un val dogoritor de ciudă – la magazinul *caritabil*? La asta mă referam. Eu nu sunt un caz *caritabil*! Zău așa, Cameron! Cum crezi că mă face să mă simt chestia asta?

— Nu știi! îmi răspunde Cameron, ridicând glasul la rândul lui. Poate ca și cum te-aș fi întrebat dacă vrei o pereche de încălțări de la mine? Ce-i rău în asta? Frate... îți sare țandăra imediat uneori!

— Vorbești serios? *Chiar* mi-ai spus așa ceva?

Am senzația că lumea e șui deodată. Totul s-a deplasat infimizezimal din poziția normală.